Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 74 858 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 24 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U verklaart het staatsburgerschap van Belarus te bezitten, en van Belarussische origine te zijn.
U werkte als lerares op een school. Op een dag verkondigde u uw mening aan een journalist. In januari 2007 verscheen hiervan een artikel in de media. Hierdoor kreeg u problemen met de KGB. U hebt uw ontslag op school ingediend op 18 augustus 2007.
U verliet Belarus op 09 oktober 2007 en reisde met een minibus richting België. U kwam België binnen op 11 oktober 2007 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 28 januari 2010 vond er een huiszoeking plaats bij u thuis in Belarus. Er kwamen ook convocaties toe voor u.

Op 14 juni 2010 besloot ik tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 december 2010 werd uw eerste asielaanvraag definitief negatief afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
Op 15 juni 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: drie convocaties, een brief van uw moeder, een protocol bij een administratieve aanhouding, een opsporingsprotocol, een memorandum van UNHCR, een advies van het BCHV, enkele persartikels en enkele documenten van de heer Y. Z(…).
B. Motivering
Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw eerste asielaanvraag in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 2, 3 en 11). Het Commissariaat-generaal moet echter opmerken dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivatie van de beslissing die ik op 14 juni 2010 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.
Het opsporingsprotocol, d.d. 28 januari 2010 (document 6), is louter een kopie, wat een beperkte bewijskracht met zich meebrengt. Dit opsporingsprotocol bevat geen officiële hoofding. Dit document beschrijft de huiszoeking die bij u thuis in Belarus plaatsvond. U wist niet welke politieagenten deze huiszoeking uitvoerden (CGVS, p. 6), terwijl dit letterlijk in het protocol vermeld wordt. U stelde dat bij deze huiszoeking uw notities werden gevonden, kopieën van het artikel waarin u uw mening verkondigde en een aantal boeken die u had (CGVS, p. 5). Later herhaalde u dat ze uw werktafel doorzochten en een aantal boeken hebben gevonden, alles wat u daar liet (CGVS, p. 6). U stelde dat u als lerares oppositieboeken of literatuur bezat omdat u de situatie in uw land moest volgen (CGVS, p. 7). Het protocol vermeldt dat er "oppositionele boeken" bij u werden ontdekt en in beslag genomen. Op de vraag welke boeken werden meegenomen, antwoordde u dat u het zich niet meer herinnerde, en dat ze alles namen wat bij u thuis overbleef. U bevestigde dat het onder andere oppositionele boeken betrof. U omschreef deze als boeken die werden uitgegeven door een oppositionele uitgeverij. U wist echter de naam niet van de oppositionele uitgeverij die bepaalde boeken en brochures in uw bezit uitgaf (CGVS, p.7-8). U slaagde er niet in om een titel te geven van een oppositieboek dat u bezat. U verklaarde dat u het zich niet meer kon herinneren omdat het vier jaar geleden was (CGVS, p. 7). Hierna verklaarde u plots dat het niet echt boeken waren, maar brochures. Over deze brochures bleef u opvallend vaag. U noemde enkele algemene thema's die in de brochures werden behandeld maar kon geen enkele concrete titel van een dergelijke brochure opnoemen (CGVS, p. 7-8). Tevens kende u geen namen, al dan niet valse, van de auteurs van de brochures die u bezat (CGVS, p. 7). Het is bijzonder opmerkelijk dat u er niet in slaagde om ook maar één titel of één auteur van een boek of brochure die u bezat, of van een oppositionele uitgeverij op te noemen, temeer daar u zelf verklaarde dat u dergelijke werken weldegelijk bezat en nodig had als lerares (CGVS, p. 7-8). Door uw verregaande onwetendheid met betrekking tot de bij u in beslag genomen literatuur ontstaat ernstige twijfel over de authenticiteit en geloofwaardigheid van dit protocol.
Het protocol bij een administratieve aanhouding, d.d. 28 januari 2010 (document 5), is louter een kopie, wat een beperkte bewijskracht met zich meebrengt. Dit protocol bevat geen officiële hoofding. U stelde dat u niet wist op basis van welke wetsartikelen u zou zijn aangehouden (CGVS, p. 6), terwijl dit letterlijk in het protocol wordt vermeld. U stelde dat de naam van de persoon die het aanhoudingsprotocol opstelde, in het document vermeld wordt (CGVS, p. 6). Dit protocol bevat opvallend genoeg geen enkele naam van een politieagent of ambtenaar die het protocol opstelde. Dit aanhoudingsprotocol omvat de persoonlijke gegevens van de aangehouden persoon en het tijdstip en de reden van de aanhouding. Hierna stelt het document dat de verdachte persoon, u dus, afwezig was tijdens het uitvoeren van het protocol. Bijgevolg zou dit aanhoudingsprotocol staven dat u niét werd aangehouden, waardoor het bezwaarlijk een aanhoudingsprotocol kan genoemd worden. Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de authenticiteit en geloofwaardigheid van dit protocol.
De twee oudste convocaties, d.d. 9 februari "20010" (document 1) en 11 maart 2010 (document 2),bevatten geen hoofding. Deze quasi-identieke documenten lijken sterk op met balpen ingevulde kopieën. Deze convocaties vermelden niet in welke zaak u werd opgeroepen (CGVS, p. 4). U wist niet bij wie u zich twee keer moest melden en wat de functie is van die personen (CGVS, p. 4), terwijl in beide convocaties vermeld staat door welke personen u wordt uitgenodigd en wat hun functie is. De twee convocaties van 2010 werden per post verstuurd, in de brievenbus gestoken en niet ondertekend door uw moeder (CGVS, p. 3). Hierbij is het opvallend dat de ene convocatie aan de onderkant een scheur vertoont, terwijl de andere onderaan werd afgeknipt, wat erop wijst dat deze convocaties ter plekke werden afgegeven. De recentste convocatie, d.d. 15 maart 2011 (document 3), bevat geen hoofding. U verklaarde dat u als verdachte werd opgeroepen. In de convocatie werd echter niet onderstreept of aangeduid in welke hoedanigheid u werd opgeroepen De convocatie stelt enkel dat u in

de hoedanigheid van "getuige (benadeelde, verdachte)" wordt opgeroepen. U wist niet bij wie u zich in het kader van de convocatie van 2011 moest melden en wat de functie is van deze persoon (CGVS, p. 5), terwijl in de convocatie vermeld staat door welke persoon u wordt uitgenodigd en wat zijn functie is. Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de authenticiteit en geloofwaardigheid van deze convocaties.
De ongedateerde brief van uw moeder (document 4) bevat enkel subjectieve informatie die afkomstig is van uw familielid.
Het memorandum van UNHCR Belarus, d.d. 14 december 2005 (document 7), bespreekt een aantal Belarussische wetsartikels. Dit document zegt niets over de problemen die u zou gekend hebben.
De Duitstalige persartikelen (document 9) behandelen de problemen in Belarus na de verkiezingen van december 2010. U verklaarde dat uw naam niet vermeld wordt in deze artikelen (CGVS, p. 2). De artikelen zeggen niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.
De documenten in verband met de heer Y. Z. (…) (document 10), die u in België leerde kennen, betreffen zijn persoonlijk geval. U stelde dat Z. een leraar is die werd gearresteerd in Belarus (CGVS, p. 2) en in België erkend werd als vluchteling. Ik wil echter benadrukken dat ik elke asielaanvraag op basis van de persoonlijke verklaringen beoordeel. De ingediende documenten bewijzen niks over uw eventuele problemen.
Het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), d.d. 25 mei 2011 (document 8), bestrijdt drie argumenten die het Commissariaat-generaal gebruikte bij de weigering van uw eerste asielaanvraag.
Ten eerste betwist het advies mijn stelling uit de weigeringsbeslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag dat het niet aannemelijk is dat u op basis van een eenmalige uiting in de media dermate zwaar vervolgd zou zijn. Het advies vindt het onterecht dat u een "laag" politiek profiel wordt toegeschreven. U stelde nochtans uitdrukkelijk dat u nooit lid bent geweest van een partij en dat u geen banden had met oppositiebewegingen (CGVS, p. 7 en 10). Volgens het BCHV moet hierbij rekening gehouden worden met uw profiel en achtergrond als lerares in een totalitair regime. Niettemin moet worden vastgesteld dat uw verzet zich beperkte tot een eenmalige meningsuiting in de media. Een lager politiek profiel dan het eenmalig uiten van een mening is amper denkbaar.
Ten tweede wil het advies weerleggen dat u onvoldoende bewijs aanbrengt, nu u verschillende nieuwe documenten indiende in het kader van uw tweede asielaanvraag. Hierboven werd breed uiteengezet waarom de nieuwe documenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.
Ten derde haalt het advies aan dat verkeerdelijk werd beweerd dat u het bestaan van een Duits visum in uw paspoort bij uw eerste asielaanvraag verzweeg. U stelde dat er een Pools en een Duits visum in uw paspoort stonden (CGVS, p. 10). U stelde dat u uw Duits visum niet vermeldde bij uw eerste asielaanvraag omdat u enkel vertelde over de visa die u heeft gebruikt. U verklaarde dat u enkel uw Pools visum ooit gebruikte voor toeristische trips naar Polen (CGVS, p. 10-11). Tijdens uw ondervraging bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 17 oktober 2007 werd u de vraag gesteld: "bezit u een verblijfsdocument/visum voor een andere lidstaat van de EU?". Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds aangaf in haar arrest van 10 december 2010 is het opvallend dat u in uw antwoord geen gewag maakte van uw – vrij recent op 11 juli 2007 aangevraagd en nieuw bekomen – Duits visum (DVZ verklaring eerste asielaanvraag, vraag 23). Het was logischer geweest om in uw antwoord dit kort voordien verkregen Duits visum te vermelden, eerder dan uw Pools visum, waarbij u zich zelfs niet meer kon herinneren wanneer u naar Polen bent gegaan (CGVS, p. 11). Hierdoor kan nog steeds worden vastgesteld dat u het bezit van een Duits visum bij uw eerste asielaanvraag verzweeg voor de Belgische asielinstanties.
Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot de verdere nieuwe problemen die uw moeder na uw vlucht naar België nog zou ondervonden hebben. U verklaarde dat uw moeder enkele maanden na uw vertrek een telefoon kreeg van een personeelsafdeling omdat die uw diploma wilde afnemen. U wist echter niet precies door wie uw moeder werd opgebeld (CGVS, p. 9). U stelde dat uw moeder twee maal bezoek kreeg van een politieagent die u een convocatie voor een gehoor wilde overhandigen. U wist niet hoe deze politieagent heette (CGVS, p. 3 en 9). Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.
Aangaande de psychische problemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 11), moet ik aanstippen dat u geen enkel nieuw bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u psychische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde onwetendheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoekende partij de schending in van de materiële motiveringsplicht en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een aantal beoordelings- en inschattingsfouten bevat en tracht deze te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in het kader van haar tweede asielaanvraag vasthoudt aan de verklaringen die zij aflegde naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. Zij legt een aantal nieuwe bewijsstukken neer teneinde de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen.
De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan het door haar voorgehouden asielrelaas geen geloof kon werden gehecht. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 52 856 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2010 (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk D) waartegen geen beroep bij de Raad van State werd ingediend. Het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.3. Met betrekking tot het door verzoekende partij neergelegde opsporingsprotocol (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 14: documenten, document 6), het protocol van administratieve aanhouding (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 14: documenten, document 5), en de drie convocaties d.d. 9 februari 2010, 11 maart 2010 en 15 maart 2011 (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 14: documenten, documenten 1, 2 en 3), betwist verzoekende partij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat aan de authenticiteit

en geloofwaardigheid van voornoemde documenten sterk kan worden getwijfeld. Zij tracht stelstelmatig de argumenten aangevoerd door verwerende partij in dit verband te weerleggen.

2.2.4.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij niet wist welke politieagenten de huiszoeking uitvoerden, terwijl dit wel letterlijk in het opsporingsprotocol wordt vermeld, verweert verzoekende partij zich door te stellen dat het nogal evident is dat van haar niet kan worden verwacht de namen van de politieagenten in kwestie vanbuiten te kennen.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij, die naar aanleiding van het bekomen van nieuwe stukken een tweede asielaanvraag indient met het doel de geloofwaardigheid van haar initieel verklaarde vluchtrelaas te herstellen, toch wel kan worden verwacht dat zij minstens op de hoogte is van hetgeen in deze documenten vermeld staat. Verzoekende partij geeft zelf tijdens haar gehoor aan dat deze namen in het document vermeld staan (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 21/11/2011, p. 6). Het is dan ook bevreemdend dat zij niet in staat is geen enkele naam die in dit document letterlijk vermeld staat op te sommen. Het niet kunnen weergeven van informatie die voor verzoekende partij van belang is om de verdere evolutie van haar problemen in haar land van herkomst te kunnen inschatten en die dan nog gewoon letterlijk vermeld staat in de documenten die de basis vormen voor haar tweede asielaanvraag, wijst erop dat verzoekende partij kennelijk geen moeite aan de dag heeft gelegd om haar eigen zaak op te volgen. Dit gebrek aan belangstelling kan niet worden vergoelijkt door het argument van verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht zulke details uit het hoofd te kennen. In dit verband wijst de Raad eveneens op de overige onwetendheden in hoofde van verzoekende partij over de inhoud van de documenten die zij heeft neergelegd en op de andere eigenaardigheden die verwerende partij heeft vastgesteld met betrekking tot deze stukken en die mede afbreuk doen aan de authenticiteit en aan de geloofwaardigheid van deze documenten. Uit onderstaande bespreking blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan desbetreffende motieven uit de bestreden beslissing.

2.2.5.1. In de bespreking van dit opsporingsprotocol, kaart verwerende partij eveneens aan dat verzoekende partij er niet in slaagt ook maar één titel of één auteur van een inbeslaggenomen boek of brochure te benoemen. Verzoekende partij werpt in dit verband op dat zij tijdens haar gehoor eerlijk heeft toegegeven dat zij zich dergelijke details niet meer kon herinneren, omdat het gaat om feiten van vier jaar geleden. Zij stipt verder aan dat zij lerares was, niet journaliste, en dat zij geen lid was van een politieke partij. Nu deze boeken en brochures in haar beroepsleven niet belangrijk waren, is het dan ook aanvaardbaar dat zij deze titels/auteurs niet meer kan opsommen.

2.2.5.2. De Raad wijst op volgende verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor:
"*u bezat wel oppositieboeken of literatuur?*
J. Want ik werkte als lerares en ik moest de situatie in het land volgen.
kan u wat titels geven van oppositie boeken die u bezat?
Ik weet niet wat ze in beslag namen.
maakt niet uit. Wat lag er zoals in uw kamer?
Op dit ogenblijk kan ik me dat niet herinneren. Want het was 4 jaar geleden.
kent u namen van oppositionele boeken, los van het feit of u ze bezit of niet?
Ik wil zeggen, dat waren niet echt boeken, dat waren brochures. Dat was geen echt boek, maar brochures." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 21/11/2011, p. 7).
De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij, die verklaart een vrees voor vervolging te koesteren ten opzichte van haar autoriteiten omdat zij haar oppositionele mening heeft geventileerd in een krant en omdat zij bepaalde informatie op school onder de kinderen verspreidde en daarbij aangeeft dat zij als lerares op de hoogte diende te blijven van haar land en daarom in het bezit was van oppositionele literatuur, kan worden verwacht dat zij enigszins meer precieze verklaringen kan afleggen over de literatuur die zij in haar bezit had, immers blijkt zij niet in staat te zijn om ook maar één titel, auteur of oppositie-uitgeverij op te noemen. Nu verzoekende partij zelf uitdrukkelijk aangeeft zulke literatuur te bezitten in het kader van haar beroep en zij ook nog in staat blijkt te zijn een gefundeerde mening over de situatie in haar land te verkondigen aan een journalist, is het allerminst overtuigend dat zij totaal niet weet welke boeken/brochures zij bezat omdat die niet belangrijk waren in haar beroepsleven. Ook het excuus dat het gaat om feiten van vier jaar geleden, waardoor zij zich zulke details niet meer kan herinneren, kan door de Raad niet worden aanvaard. Uit het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 21/11/2011, p. 7-8) blijkt dat verzoekende partij er, ondanks de zeer uitgebreide bevraging, niet in slaagt ook maar één concreet detail te geven over de boeken/brochures die zij in haar bezit zou hebben gehad (met uitzondering van een zeer vage

opsomming van een aantal thema's die in de brochures zouden zijn vermeld). Ook al kan van verzoekende partij niet worden verwacht dat zij het complete repertorium kan opsommen van alle boeken/brochures die zij thuis had liggen, acht de Raad het compleet ongeloofwaardig dat verzoekende partij met betrekking tot deze elementen niet enigszins preciezere verklaringen kan afleggen. Desbetreffend verweer biedt derhalve geen soelaas.

2.2.6.1. Waar verwerende partij naar aanleiding van de bespreking van het protocol van administratieve aanhouding opmerkt dat verzoekende partij niet wist op basis van welke wetsartikelen zij zou zijn aangehouden, terwijl dit letterlijk in het protocol wordt vermeld, repliceert verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij zich het nummer van het artikel niet meer kon herinneren, maar dat zij wel wist te zeggen dat het ging over de belediging van de president. Verzoekende partij betoogt dat er bezwaarlijk van haar kan worden verwacht dat zij de "*nummers van de wetsartikelen"* zou kunnen vermelden, zij is immers geen juriste. Ter vergelijking werpt zij op dat ook in Belgische dagvaardingen en aanhoudingsmandaten wetsartikelen worden vermeld, doch indien men de betrokkenen zou bevragen over de wetsartikelen die in zulke documenten vermeld staan, misschien slechts 1% van deze personen hierop zou kunnen antwoorden.

2.2.6.2. In dit verband wijst de Raad naar de *supra* gedane uiteenzetting in punt 2.2.4.2. De Raad merkt ook hier op dat van verzoekende partij, die naar aanleiding van het bekomen van nieuwe stukken een tweede asielaanvraag indient met het doel de geloofwaardigheid van haar initieel verklaarde vluchtrelaas te herstellen, kan worden verwacht dat zij dan wel minstens op de hoogte is van de concrete inhoud van deze documenten. De Raad bemerkt dat voor het zich grondig op de hoogte stellen van de inhoud van deze – voor het asielrelaas van verzoekende partij cruciale – documenten, waarbij erop dient te worden gewezen dat het slechts om twee artikelen gaat (artikelen 23 en 33 van het Wetboek van Administratieve Overtredingen van de Republiek Belarus), geenszins een specifieke juridische scholing vereist is. Wederom wijst de Raad erop dat men aangaande onwetendheid dient te kaderen in de overige onwetendheden die in hoofde van verzoekende partij werden vastgesteld omtrent de inhoud van de door haar neergelegde documenten en dat verwerende partij tevens andere eigenaardigheden heeft gedetecteerd, waardoor zij heeft besloten dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit en de geloofwaardigheid van deze bijgebrachte stukken.

2.2.7.1. Nopens het in de bestreden beslissing vermelde motief dat verzoekende partij verklaarde dat de naam van de persoon die het aanhoudingsbevel opstelde, in het document wordt vermeld, terwijl dit niet zo blijkt te zijn, stelt verzoekende partij dat zij nochtans, op de vraag of zij de naam kent van de persoon die het aanhoudingsprotocol opstelde, het volgende heeft geantwoord: "*Daar staat het allemaal. Ik ken het niet vanbuiten*". Dit betekent volgens haar dat zij gewoonweg de inhoud van betreffend protocol van administratieve aanhouding niet vanbuiten kent. Verzoekende partij ontkent dat zij expliciet zou hebben gezegd dat deze naam in het protocol vermeld wordt.

2.2.7.2. De Raad treedt verzoekende partij bij waar die stelt dat de *supra* weergegeven exacte bewoordingen die in het gehoorverslag vermeld staan niet met zekerheid in die zin kunnen worden geïnterpreteerd dat zij zou hebben gesteld dat de naam van de persoon die het aanhoudingsprotocol opstelde in het document vermeld staat. Echter, verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift wel uitdrukkelijk toe dat zij gewoonweg de inhoud van aangaand protocol niet kent. Omtrent de onwetendheden over de inhoud van de door verzoekende partij bijgebrachte stukken, verwijst de Raad nogmaals naar hetgeen hierover gesteld werd in punt 2.2.4.2.
Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van het feit dat, hoewel het bijgebrachte document een "aanhoudingsprotocol" betreft, erin wordt vermeld dat verzoekende partij afwezig was tijdens het uitvoeren van het protocol. De vaststelling dat het aanhoudingsprotocol staaft dat verzoekende partij niet werd aangehouden, is volgens verwerende partij bevreemdend. De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen verweer formuleert met betrekking tot dit motief, waardoor het als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.2.8.1. Met betrekking tot de drie neergelegde convocaties, betoogt verzoekende partij dat haar niet kan worden verweten niet te kunnen zeggen bij wie zij zich in het kader van deze convocaties diende aan te melden en wat de functie is van deze persoon, terwijl in de drie convocaties vermeld staat door welke persoon zij wordt uitgenodigd en wat zijn functie is. Nogmaals stipt verzoekende partij aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij de inhoud van de stukken die zij voorlegt, uit het hoofd kent.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat het in dit verband volstaat nogmaals te verwijzen naar hetgeen reeds werd gesteld in punt 2.2.4.2. en 2.2.6.2., waarin uitgebreid wordt uiteengezet dat, in tegenstelling

tot wat verzoekende partij beweert, van haar wel redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de inhoud van de door haar neergelegde stukken kent en dat men tevens de andere onwetendheden/curiositeiten met betrekking tot de inhoud van de documenten die verzoekende partij heeft neergelegd in acht moet nemen, wat volgens de Raad tot de algehele conclusie leidt dat de authenticiteit en geloofwaardigheid van deze documenten volledig ondergraven worden. Hierbij wenst de Raad nog te benadrukken dat verwerende partij in haar beslissing opmerkt dat in de twee oudste convocaties niet vermeld staat in welke zaak verzoekende partij wordt opgeroepen en dat in de recentste convocatie niet onderstreept is in welke hoedanigheid zij wordt opgeroepen. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over deze merkwaardigheden, beschouwt de Raad deze als onbetwist en derhalve vaststaand.

2.2.9.1. Verzoekende partij betoogt, wat betreft de opmerking van verwerende partij dat de in punt 2.2.3. vermelde documenten geen hoofding bevatten, dat deze stukken nochtans alle vermeldingen bevatten waaruit voldoende blijkt van wie deze stukken uitgaan en wie ze heeft opgesteld. Verwerende partij kan haar niet verwijten dat de documenten die door de Wit-Russische autoriteiten gebruikt worden op een andere manier worden opgesteld dan diegene die door de Belgische autoriteiten worden gehanteerd.
Betreffende de opmerking van verwerende partij dat stukken in kopie worden bijgebracht, maakt verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 1 februari 2012 aan de Raad het artikel 212 van het Russisch wetboek van strafvordering over waaruit blijkt dat na een huiszoeking of inbeslagname enkel een kopie wordt overhandigd aan de betrokkene.
Inzake de manier waarop de twee oudste convocaties werden afgeleverd tenslotte, wijst verzoekende partij erop dat zij heeft verklaard dat deze in de brievenbus werden gestoken. Het is haar totaal niet duidelijk waarom een convocatie waarvan de onderkant is afgescheurd/afgeknipt, niet in de brievenbus zou kunnen worden gestopt.

2.2.9.2. De Raad oordeelt dat aangaande vaststellingen door verwerende partij overtollig motieven betreffen zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers het totaal geen enkel indicatie kunnen geven van de mogelijk in beslag te nemen oppositionele lectuur, en het niet in kennis zijn van de inhoud van de bijgebrachte stukken verhinderen te besluiten dat de nieuw bijgebrachte bewijselementen van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas anders zou zijn geweest indien deze bewijselementen ten tijde van die eerdere beoordeling zouden hebben voorgelegen.

2.2.10.1. Met betrekking tot de door verzoekende partij neergelegde brief van Y. Z. en de Duitse persartikels, geeft verzoekende partij toe dat de inhoud van deze stukken inderdaad geen betrekking hebben op haar persoonlijke situatie, maar dat deze documenten een idee geven van de wijze waarop de Wit-Russische autoriteiten optreden.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat elke asielaanvraag op individuele wijze dient te worden onderzocht, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. Dit wordt door verzoekende partij in haar verzoekschrift overigens bevestigd.
Het bijbrengen van Duitse persartikels met informatie over het regime in Wit-Rusland, “de laatste Europese dictatuur” volgens deze berichten, en het neerleggen van een verklaring van ene Y. Z., een erkend vluchteling, die een uiteenzetting geeft over het gebrek aan vrijheid van meningsuiting voor leraars in Wit-Rusland en over de problemen die hij destijds als leraar in Wit-Rusland heeft ondervonden, is niet voldoende om te illustreren dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, wat *in casu* door de verwijzing naar de algemene toestand in Wit-Rusland (en naar de persoonlijke problemen van iemand anders) niet het geval is.

2.2.11.1. Verzoekende partij verwijst opnieuw uitdrukkelijk naar het advies dat werd opgesteld door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (bijlage 1 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij is van mening dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met dit advies en dat er in de bestreden beslissing onvoldoende werd geantwoord op de uitgebreide argumentatie van dit advies. Hierbij stipt zij nog aan dat zulk advies niet wordt afgeleverd op het loutere verzoek van een asielzoeker, maar enkel en alleen als aangaand comité ervan overtuigd is dat de persoon in kwestie als vluchteling dient te worden erkend.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij op de verschillende argumenten in bovenvermeld advies op zeer omstandige wijze heeft gerepliceerd in haar beslissing. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt derhalve niet dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met dit advies, of dat zij hier niet voldoende op zou hebben geantwoord. De Raad merkt op dat verzoekende partij zich in feite beperkt tot het opnieuw bijbrengen van aangaand advies en de loutere vermelding dat zij niet akkoord is met wat verwerende partij hierover heeft gesteld in haar beslissing. Verzoekende partij geeft echter niet aan met welke elementen de commissaris-generaal dan wel rekening had moeten houden, en zet evenmin op concrete wijze uiteen waarom er niet voldoende zou geantwoord zijn op de verschillende argumenten die in het advies worden uiteengezet. Verzoekende partij laat na om desbetreffende motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Derhalve blijven die onverminderd gehandhaafd.

2.2.12.1. Verzoekende partij stelt tenslotte niet akkoord te zijn met de door verwerende partij gedane vaststelling dat de vaagheden over de nieuwe problemen die haar moeder zou hebben ondervonden na haar vlucht, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder aantast. Het is nogal evident dat zij de naam van de persoon die haar moeder had opgebeld en de politieagent die haar moeder kwam bezoeken niet wist te vertellen, aldus verzoekende partij.

2.2.12.2. De Raad bemerkt dat het relaas van verzoekende partij reeds naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden (zie punt 2.2.2.). Uit bovenstaande bespreking kan worden geconcludeerd dat verzoekende partij er niet in slaagt de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen door nieuwe stukken bij te brengen. Nu aan haar vluchtverhaal geen geloof kan worden gehecht, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die haar moeder zou hebben gehad nadat verzoekende partij haar land is ontvlucht. Het niet kennen van voormelde informatie bevestigt enkel deze stelling.

2.2.13. Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekende partij er middels het bijbrengen van nieuwe stukken niet in geslaagd is om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.
De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.
In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Uit het voorgaande blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. BIEBAUT